

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku K. P.
przy uczestnictwie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w P.
o uchylenie ubezwłasnowolnienia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [....]
z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. M. P. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za udzieloną wnioskodawcy z urzędu pomoc prawną w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia; nie jest ona kolejnym środkiem odwoławczym w toku instancji, lecz środkiem prawnym nadzwyczajnym, uruchamianym przede wszystkim w interesie ogólnym

i ukierunkowanym - przynajmniej ze swego założenia - do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji prawomocnym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem skargi, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wówczas, gdy zachodzą przyczyny wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.

W skardze kasacyjnej skarżący jako przesłankę jej przyjęcia do rozpoznania wskazał art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi. W ocenie skarżącego zaniechanie sądu w obu instancjach pouczenia wnioskodawcy domagającego się uchylecia ubezwłasnowolnienia o celowości ustanowienia pełnomocnika i brak ustanowienia takiego pełnomocnika dostatecznie wypełnia tę przesłankę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyczyny, dla których skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pokrywające się ściśle z podniesionymi w skardze zarzutami z podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., nie są wystarczające dla przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Ten stan rzeczy występuje wówczas gdy kwestionowane rozstrzygnięcie, od razu, na pierwszy rzut oka, bez potrzeby prowadzenia głębszej analizy prawnej, wskazuje, że jest ono niezgodne z prawem, a więc bezprawne, w sposób prowadzący do rychłej potrzeby wyeliminowania go z obrotu. Nie wchodząc bliżej w analizę zasadności podstawy skargi kasacyjnej, jakkolwiek przy takim uzasadnieniu badanej w toku przesądu przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jest to nieuniknione, zauważyć należy, że zarówno pouczenie o potrzebie ustanowienia pełnomocnika z urzędu (art. 212 § 2 k.p.c.) jak i jego ustanowienie bez wniosku (art. 560¹ k.p.c.) pozostawione jest uznaniu sądu orzekającego. Ten sąd bowiem na bezpośrednią styczność ze stroną, obserwuje reakcje strony, waży zasadność podejmowanych przez nią czynności, ma więc ma zdolność pełniejszej oceny potrzeby tak pouczenia jak i wprost ustanowienia dla strony pełnomocnika. Okoliczność, że w sprawie niniejszej wnioskodawca działał w postępowaniu osobiście, nie jest okoliczności uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności. Ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w ocenie Sądu Najwyższego, nie wystąpiła.

Należało zatem odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi wnioskodawcy w postępowaniu przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie § 7 ust. 6 w związku z § 13 ust. 4 pkt 1 oraz § 19 pkt 1 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz.U z 2013 r., poz. 489).